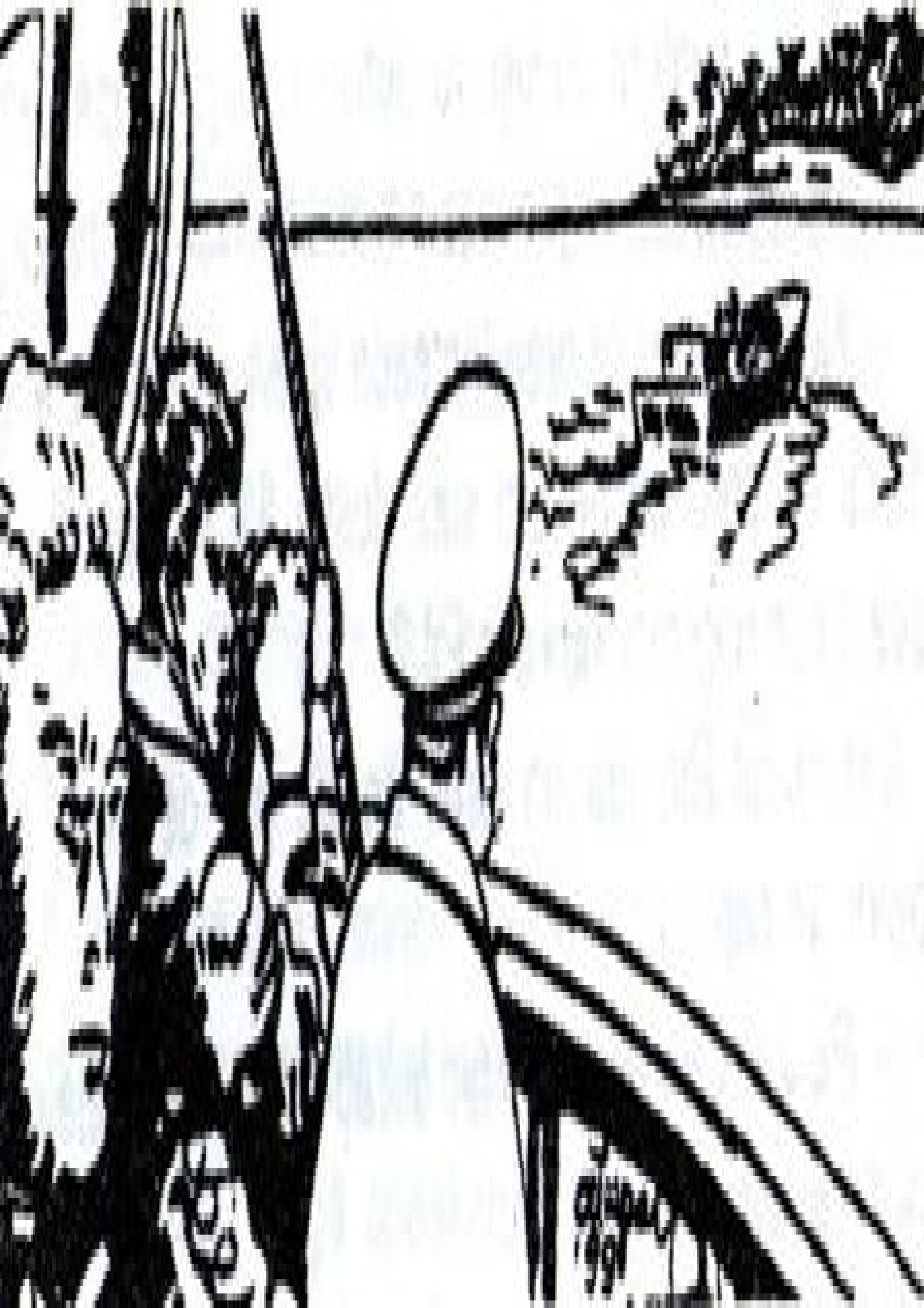

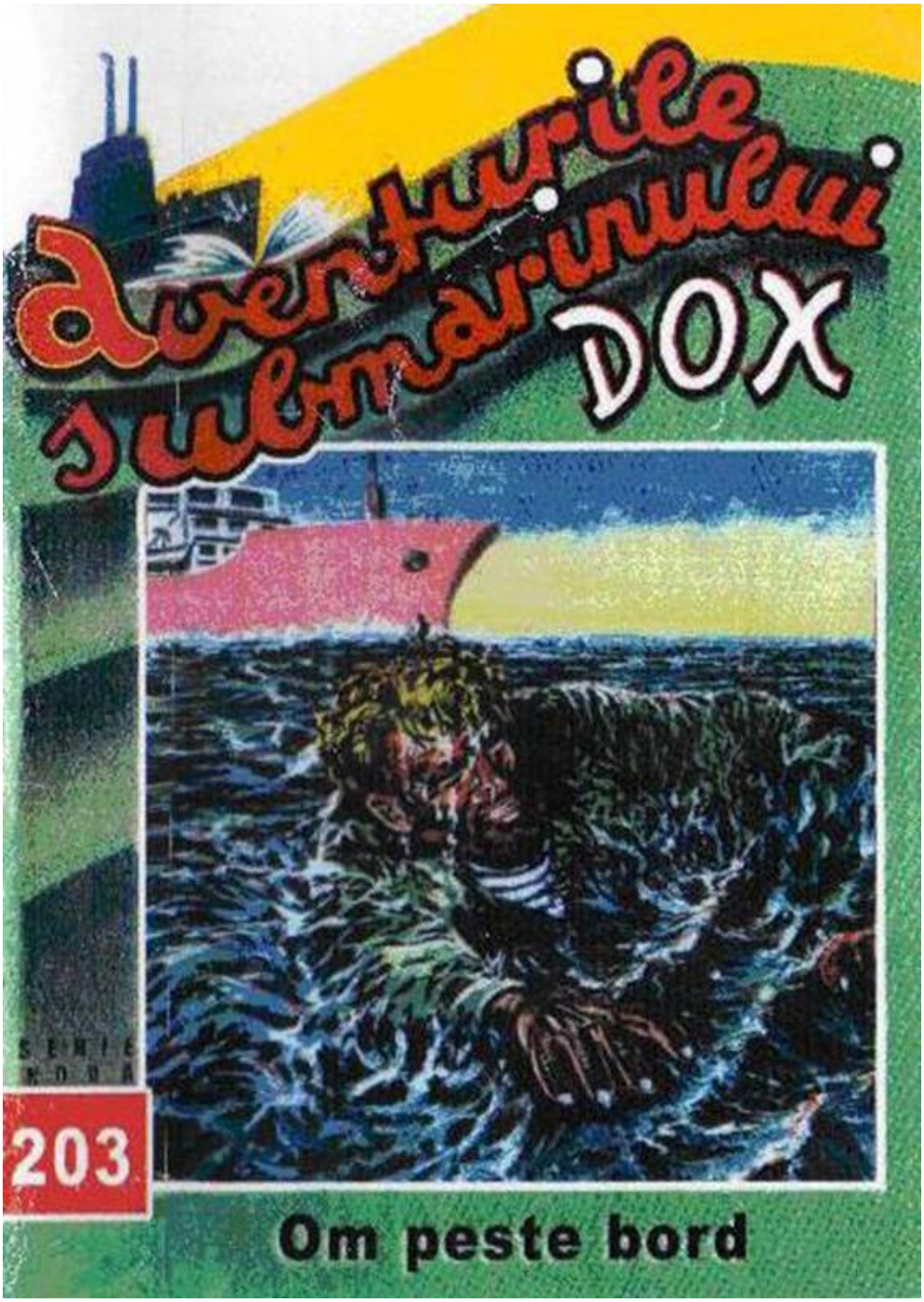
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
203
Om peste bord

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 203

OM PESTE BORD

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
PETRE CAMPION DE BOX

MAIMUŢA ALBASTRĂ, este un local de distracţie din Singapore şi era arhiplin la ora când am intrat. Patronul, grăsanul Tsin Fu s-a gândit să ofere clienţilor săi variaţii de program, în acest frumos oraş-port. Un afiş mare şi multicolor îl prezenta pe mulatrul Jim Conner drept un maestru (campion) de box.

Cu toate că nimeni nu auzise de numele lui, se spunea că se putea câştiga cincizeci de lire sterline în această seară, iar anunţul a atras o mulţime de amatori, comandanţi, subofiţeri şi matrozi din toate ţările care aveau permisie pe ţărm, englezi, italieni, francezi, levantini, ruşi, chinezi şi negri. Aşa s-a făcut că George, Petre şi Lu Wang au intrat în localul plin de fum, având aproape toate locurile ocupate.

În sală domnea o babilonie de limbi străine, iar chelnerii care serveau erau malaiezi.

Cei trei prieteni au fost norocoşi. Căci în apropierea scenei, la o masă era patru locuri libere. Celelalte erau ocupate de matrozi englezi, care comentau vioi meciul de box ce avea să urmeze.

George a cerut voie politicos de a se aşeza la masă, dându-li-se aprobarea, cei trei amici luară loc la masă. O formaţie de patru persoane, numită „American Boys", care probabil nici nu a văzut America, interpreta la cererea insistentă a mai multor inşi cel mai nou şlagăr de dans. Atunci a apărut un comandant mai în vârstă, care văzând locul liber a venit şi s-a aşezat. Pe George l-a bătut pe umăr şi-l spuse:

— Căpitanul Dierk nu poate lipsi azi. Ca matroz am susţinut mai multe runde de box, n-am fost rău, cu toate că atunci nu prea erau reguli. Totuşi şi azi mă interesează încă acest sport nobil.

— Şi noi suntem curioşi, răspunse George, după cum se anunţă, Jim Conner îşi va provoca adversarii chiar aici, nu-i aşa?

— Numai să nu se prea încreadă, spuse un matroz englez, pentru că eu cred că pe aici sunt destui flăcăi capabili să se întreacă cu un negrotei, nu-i aşa Pit?

Cel numit Pit, care era un tânăr englez plin de forţă, a dat aprobator din cap.

— Pe Jim Conner ăsta îl fac bucăţi şi apoi momeală pentru rechini din el, zise Pit.

Lu Wang, micul chinez, care şi el de abia aştepta întrecerea îşi suflecă mânecile şi-şi arătă muşchii.

— Şi Lu Wang poate boxeze, spuse el cu ochi strălucitori.

Răspunsul a fost un hohot de râs răsunător.

— Ei, bă Goliath, atunci provoacă-l tu primul pe negrotei, îi strigă tânărul Ben. Pit va aştepta până când tu vei face terci din el.

— Întâi boxeze Mr. Pit, contra Lu Wang, după ce Jim Conner cu toţi gata, boxeze Lu Wang.

Această discuţie a fost întreruptă de vocea speaker-ului.

— Gentlemani, strigă acesta, Jim Conner intră imediat în ring. Vă rog să-l aplaudaţi cum se cuvine. El a luptat pe toate continentele şi nu a fost învins. El este omul în faţa căruia toţi trebuie să se închine.

Mulatrul s-a urcat în ring, în faţă şi a fost salutat de toţi ceilalţi negri. Individul era ca un taur. Se închină în faţa spectatorilor arătându-şi dinţi albi. Matrozii englezi i-au strigat nişte observaţii nu prea măgulitoare.

— Azi este gata cu titlul tău de campion, băiete, spuse Pit cu superioritate. Ei, ai umblat cam mult cu gura.

Speaker-ul însă continuă.

— Jim Conner va arăta onoratului public de ce este capabil. El le cere acum gentlemenilor să se anunţe la mine. Cine îl învinge primeşte titlul de campion de box şi în plus încă cincizeci de lire sterline. Suma era mare şi trebuia să încurajeze pe orice pretendent.

— Prefer biştarii şi nu titlul tău my boy, strigă Pit, pune numai lirele deoparte. Vin eu imediat şi îi arăt eu cum boxează un englez.

Pit şi-a făcut loc printre mese şi în curând a fost pe scenă. Amicii săi l-au salutat furtunos şi au cerut să înceapă imediat lupta.

— Să explodez de Pit nu ia cele cincizeci de lire sterline, zise unul.

— Răbdare, nu merge aşa de repede, interveni speakerul. Să fie mai mulţi. Pit a dat din umeri cu superioritate. Pit poate începe. Îl privea pe Jim Conner, care era îmbrăcat cu un chilot scurt negru. S-au mai prezentat încă doi matrozi, boxeri iscusiţi.

— Gentlemeni, strigă speakerul, peste zece minute poate începe prima repriză, voi veghea ca lupta să se desfăşoare corect şi cinstit. Se va boxa după regulile internaţionale şi vor fi douăsprezece runde.

— Douăsprezece runde, strigă Pit sigur de victorie, eu cred că ajunge una sau două.

Jim Conner zâmbea doar.

Pit şi-a scos jacheta şi cămaşa. Apoi i s-au pus mănuşile după ce le-a verificat pe ale sale şi pe ale adversarului.

— Doar voiai să te prezinţi şi tu Lu Wang? îl întreabă George pe micul chinez.

Acesta renunţă. Apariţia mulatrului la descurajat. Şi apoi doar a glumit.

— Lu Wang încă prea mic Mr. Farrow, nu ajunge la cap de la negru, se scuză el.

Căpitanul olandez izbucni în râs şi spuse:

— Dar mai târziu o să-i arăţi tu ce poţi chinezule, nu?

Lu Wang a dat din cap, cu ochii lucind. În curând totul a fost gata. Doi camarazi de ai lui Pit s-au urcat pe scenă, cu rolul de secundanţi, după spusele lor.

Gongul răsună pentru prima rundă. Adversarii s-au ridicat, au mers până la mijlocul ringului şi şi-au dat mâinile înmănuşate, salutând publicul.

Jim Conner s-a repezit furtunos la adversar. Voia să lanseze o directă de dreapta, dar Pit ştia box. L-a blocat în aceiaşi manieră. Dar nici lui nu i-a reuşit nimic. Mulatrul îl ţinea la distanţă trimitea serii de lovituri în capul şi corpul englezului. Dar acesta era un bun încasator. George îi admira rezistenţa. Gongul anunţă sfârşitul primei runde.

— Îl rezolv eu pe acesta, mârâi Pit către amicii lui.

A început repriza a doua. Publicul era încins. Vedea că Pit se pricepea la box. Matrozii englezi îl încurajau prin strigăte. Acestora le ţinea, cât îl ţinea gura, isonul, Lu Wang.

Jim Conner îşi atacă din nou adversarul. Pit era rezervat. Lansa din când în când câte o lovitură, dar mulatrul era pe fază. Ochii lui Pit erau aproape strânşi, îşi studia concentrat adversarul. Când acesta s-a repezit din nou, dreapta englezului ţâşni şi izbi puternic ochiul negrului, iar acesta s-a lăsat pe spate, clătinându-se. Pit l-a urmărit. Urmă un pumn în torace, care i-a luat lui Jim respiraţia. Publicul era în delir. Era ca şi cum s-ar fi deschis iadul. De atâtea strigăte şi urlete nu se mai putea vorbi normal.

Patronul urmărea din spatele sălii, înfricoşat de demonstraţia de box a lui Pit.

Mulatrul a început să sângereze la tâmpla dreaptă, când… englezul a căzut la podea. În aceiaşi clipă sună gongul care-l salvă pe englez.

— Încă nu m-a învins, le spuse el tovarăşilor săi, voi reuşi, îi ştiu deja slăbiciunile.

Prietenii săi i-au mai dat ceva sfaturi. Repriza a treia a început. Jim atacă din nou, o contră de dreapta de-a lui Pit îl trimite pentru două secunde la podea. Englezii jubilau. Pit a

mai reuşit să nimerească vârful bărbiei, dar prin retragere, mulatrul a slăbit forţa loviturii. Faţa lui era crispată de furie. S-a auzit un strigăt. Pit a căzut la podea, chircindu-se. Matrozii au sărit în sus. Din cauza gălăgiei, nu se auzeau vorbele arbitrului. Acesta ridică braţul lui Jim Conner şi-l declară învingător. Începură proteste furtunoase. Un pahar de bere a zburat în ring şi apoi au urmat şi altele şi dacă al doilea matroz, care şi-a anunţat candidatura la titlu n-ar fi cerut, strigând linişte, spectatorii ar fi continuat să arunce mai departe.

Apoi a sărit în ring. S-a lăsat o linişte adâncă. Matrozul l-a privit furios pe Conner.

— Acum este rândul meu, băiete, spuse el, apăsat, cu mine nu-ţi va merge fiţele. Tu ai învins pentru că n-ai luptat cinstit. Loviturile sub centură sunt strict oprite şi tu ştii asta.

— Nu am făcut aşa ceva, altfel aş fi pierdut runda, protestă mulatrul, arătând spre arbitrul.

— Totul a fost cinstit, Sir, spuse acesta.

— Dacă tu numeşti asta cinstit, eşti un măgar, tâmpitule. Clar am văzut cum protejatul tău a lovit puternic. Dar hai, mai arată-ne ce ştii Jim Conner. Era ciudat, dar asistenţi lui Pit nu au văzut nimic. Asta este total discutabil.

La un semn al patronului muzicanţi au început să cânte. A urmat o pauză de zece minute. În acest timp Pit era condus de prieteni săi la loc. Încă mai avea dureri.

— Individul va mai avea de a face cu mine, spuse el furios, pfiu, să-ţi baţi joc de box. Aşteaptă numai băieţaş mai stăm noi de vorbă, dar atunci fără arbitrul tău ăsta grozav.

Prietenii săi îl calmară, spunând că se putea întâmpla ca o lovitură să fie nepermisă, dar ei nu au văzut nimic. Deci să nu-l prea blesteme pe negrotei.

Lu Wang tăcea mâlc. Îl privea fix pe Pit. Crezuse că matrozul îl va învinge prin KO pe mulatru. Între timp a apărut o echipă de dansatoare chineze. Dar publicul nu prea se arăta interesat de prestaţiile lor.

În sfârşit preparativele pentru lupta a doua au luat sfârşit.

Răsună gongul. Jim Conner şi-a privit adversarul cu neîncredere. Prima rundă a început cu atacuri furibunde. Predominau upercuturile de dreapta şi de stânga. Americanul era agresiv. Reuşi să-l lovească pe Jim cu un upercut la cap.

În runda a doua matrozul s-a dovedit foarte dibaci. A reuşit să evite toate loviturile.

Publicul devenea tot mai încordat. Jim Conner îşi dublă atacurile furibunde contra adversarului care se apăra cu curaj. Loviturile reciproce curgeau neîncetat. În runda a patra

mulatrul a vrut să forţeze nota. Era foarte greu a i se urmări loviturile. S-a auzit un strigăt de durere şi americanul a căzut la podea.

Dar cu toate protestele, arbitrul numără până la zece.

Tumultul era de nedescris. Publicul voia să ia cu asalt ringul. În mijlocul acestei învălmăşeli apărură şase poliţişti englezi, un sergent englez şi cinci indieni sikh. Aceştia s-au aşezat în faţa scenei. Patronul chinez a fost precaut. Pe el nu l-a interesat lupta ci doar încasările bune. Afişele sale au avut ecou, deoarece i-au crescut vânzările foarte mult.

— Gentlemeni, strigă sergentul englez, fiţi liniştiţi. Mă voi îngriji personal, ca lupta să fie cinstită. Dar se părea că nimeni nu-l asculta şi nimeni nu mai avea chef să lupte cu mulatrul. Acesta stătea rânjind într-un colţ al ringului.

Atunci cineva din mulţime şi-a făcut loc. George exclamă surprins. La început a crezut că nu vede bine. Dar nu s-a înşelat. Acolo sus, în ring, stătea Petre.

Petre ridică mâna.

— Camarazi, strigă el răsunător, putând fi auzit în toată sala, eu îl provoc pe Jim Conner la o luptă în paisprezece runde. Acum sub controlul sergentului se va vedea dacă pretinsul campion de box luptă cinstit sau nu.

Din pronunţia cuvintelor toţi au înţeles că vorbitorul era un german. Mulţi avură feţe rezervate. Ce putea face un german contra negrului în faţa căruia cedaseră un englez şi un american. Nu, germanul nu avea nici o şansă.

Între timp, Petre s-a dezbrăcat. Jim Conner l-a privit pieziş, el observase ce puţine perspective i s-au acordat neamţului.

— La rând este mai întâi celălalt american, nu tu, spuse el cu nepăsare.

— Eu renunţ, strigă acesta, neamţul să lupte, dacă vrea, în locul meu.

Câţiva matrozi strigară. Americanii şi englezii erau însă rezervaţi. Sigur de victorie, mulatrul se pregăti. Era sigur că-l va învinge şi pe neamţ, cunoştea el destule figuri. Rău era doar că în spate era acum şi poliţia şi un sergent englez cu care nu era de glumit.

S-a auzit primul gong. Petre sări în sus cu vigoare. Era foarte bucuros. Ştia ce era în joc.

Trebuia să arate acestor domni ce putea face un german. El nu s-ar fi implicat, de n-ar fi fost incidente. Ca german, el se simţea obligat să intervină pentru camarazii săi albi. Ştia să boxeze căci exersase de tânăr.

Jim Conner încearcă un atac prin surprindere. Dar apărarea lui Petre era excelentă şi a blocat atacul mulatrului. Acum a fost rândul lui să atace. Şi atacă cu atâta vigoare că negrul nu a putut riposta. Prima repriză a câştigat-o Petre cu toate protestele arbitrului de ring. Dar sergentul englez avea ochi atenţi, fiind el însuşi un excelent boxer şi cu experienţă în ring, deoarece în Anglia a fost boxer. În repriza a doua, mulatrul lovi din nou imprecis, adesea suspect de aproape de centura lui Petre. Germanul voia să-l macine cu nervii, după ce-l testase pe adversar şi-i cunoscuse stilul de luptă. Acum publicul nu mai era rezervat. Publicul a văzut în Petre că era în formă şi-l încuraja.

Mulatrul înjură pentru că şi repriza a doua a fost câştigată de Petre. Jim ataca cu capul înainte, intuind pumnii. Petre i-a opus o apărare închisă. Tăria lui era impresionantă. Nici nu s-a clintit din loc când o directă de stângă l-a atins în plin nas şi a început să sângereze.

Apoi cu un upercut de dreapta la pus pe mulatru în genunchi iar acesta de abia s-a ridicat la opt şi s-a repezit ca un taur la Petre, care primit o lovitură joasă, iar Petre a simţit o durere foarte mare. Spectatorii s-au ridicat în picioare, sergentul a vrut să intervină dar nu a mai apucat. Petre s-a năpustit asupra mulatrului ca un diavol cuprins de o furie oarbă. Conner şi-a adunat toate forţele. Miza pe o singură carte. Petre s-a dat înapoi cu o jumătate de pas. Când s-a auzit o bufnitură înfundată. Dreapta sa nimerise vârful bărbiei negrului iar acesta a căzut la podea ca un sac de făină golit.

Arbitrul a rămas fără grai, uitând să mai numere. Sergentul în schimb a sărit în ring şi-l numără pe colorat. Numărase până la zece, dar ar fi putut număra şi până la treizeci sau patruzeci, căci Jim Conner s-a dus de mult la culcare, nu mai mişca.

Agitaţia din sală nu a mai cunoscut margini. Nimeni nu s-a aşteptat ca Petre să-l învingă pe mulatrul cel viclean.

— Un ura pentru Petre, au strigat englezii! strigătul a fost imediat preluat de toţi ceilalţi, cu entuziasm. Mai mulţi matrozi au sărit pe scenă şi până să se dezmeticească, Petre a fost ridicat pe umerii viguroşi ai englezilor şi ai americanilor şi purtat triumfal prin sală.

Lu Wang era unul dintre cei mai entuziasmaţi, a sărit pe scaun iar de pe scaun pe masă, răsturnând sticle şi pahare. Dar micuţul nu le-a dat nici o atenţie, aplaudând ca un apucat.

— Mr. Petre campion de box! Ura, ura, ura! striga el din răsputeri şi dansând pe masă, îşi arunca şapca în sus şi o prindea din nou.

În sfârşit Petre a reuşit să coboare. S-a grăbit înapoi pe scenă şi s-a îmbrăcat. Jim Conner a fost scos afară cu toată discreţia. Speakerul s-a făcut de asemenea nevăzut. Petre îl strigă. După un timp acesta a reapărut.

— Unde sunt cele cincizeci de lire sterline băiete? întrebă Petre.

— Pentru asta trebuie să luaţi legătura cu patronul, i-a răspuns speakerul cu teamă.

— Să vină aici patronul, dar repede, că altfel va fi necaz mare, strigă Petre tare. Cum şi alţi clienţi au început să strige, chinezul cel grăsan, care voise să o şteargă discret, a fost silit să-şi facă apariţia. Nu se aşteptase că va trebui să plătească într-adevăr cele cincizeci de lire, deoarece acestea le considera drept momeală. Dar îşi cunoştea clienţi şi ştia ce-l aşteaptă dacă nu plăteşte. A făcut-o văicărindu-se. Petre a luat banii zâmbind. Apoi de la tribună s-a adresat celor de faţă:

— Camarazi, eu nu am vrut să lupt cu Jim Conner. Dar când l-am văzut boxând atât de necinstit, m-am decis să-i dau o lecţie. Pe voi camarazi, v-a putut înfrânge dar cu lovituri perfide, sub centură. Cele cincizeci de lire nu-mi sunt deci destinate mie şi voi l-aţi învins mai ales că nu este un adevărat campion de box. Acum zece lire primeşte Pit, zece lire primeşte amicul meu american. Te cheamă Bob nu-i aşa? Şi douăzeci de lire primeşte căminul englez al marinei din Singapore iar cu restul sumei ne vom face aici o seară plăcută.

Publicul jubila, entuziasmat. Cât pe ce să fie purtat pe braţe din nou prin sală.

— Hei boys, strigă Pit plin de bucurie, acum bem pentru Germania.

Malaiezii au alergat de colo până colo să aducă băuturi tuturor celor prezenţi. Mesele şi scaunele sau apropiat ca să se poată sărbători victoria. Muzicanţi au trebuit să cânte un adevărat cântec marinăresc. Petre era acum în centrul atenţiei şi al onorurilor. Prin fapta sa dovedise ce este o adevărată camaraderie.

II.
CĂPITANUL DIERK

DUPĂ CE ÎN SFÂRŞIT s-a mai făcut linişte, bătrânul căpitan olandez Dierk a luat dreapta lui Petre în labele sale mari şi i-o strânse cu sete.

— Băiete, asta a fost ceva pentru un marinar, zise el zâmbind. Aşa băieţi doar printre nemţi găseşti. Aş da mult să am la bord doar indivizi ca tine. Petre s-a bucurat foarte mult de cuvintele sincere ce i-au fost adresate de căpitanul Dierk. Intră în discuţie cu căpitanul care-l întrebă:

— Încotro băieţi?

Aceştia nu ştiau încă ce să-i răspundă:

— Hm, făcu Dierk, vă fac o propunere. Veniţi cu mine. Am un mic vas cu abur. „Van Riemdijk" şi tot fac curse de-a lungul coastei. Acum merg de-a lungul coastei de est din Malacca. M-aş bucura dacă aţi accepta. Ah, am doar câţiva pasageri la bord. Nu veţi avea cheltuieli, sunteţi oaspeţi bătrânului Piet Dierk.

Petre şi George au schimbat între ei nişte priviri. Mereu voiau să călătorească prin peninsula Malacca. Acum aveau ocazia.

Seara a fost foarte plăcută. Când George şi Petre împreună cu Dierk au părăsit localul „Maimuţa albastră" se făcuse aproape dimineaţă. Plecară la reşedinţa lor după ce-i promiseră bătrânului că vor veni la timp.

S-au trezit totuşi pe la ora zece. Au plătit şi şi-au făcut bagajele. Valizele mari le-au lăsat în păstrare patronului localului. Au luat cu ei doar strictul necesar pe care-l înghesuiră în rucsacuri.

Vasul pleca din port la ora douăsprezece. Pe când George şi Petre se pregăteau să plece în port, a apărut un matroz de pe „Van Riemdijk" ca să ducă bagajele, la ordinul căpitanului. George i-a predat rucsacurile şi armele. Matrozul pe numele lui Jupp Karstanje a fost în seara precedentă la „Maimuţa albastră" şi-l admira în continuare pe Petre, care-l făcuse zob pe mulatru. Şi alţi marinari cu care se întâlneau pe stradă, îi salutau ca pe nişte vechi cunoştinţe. Petre a devenit o mică celebritate constată George zâmbind.

Căpitanul Dierk şi-a primit oaspeţii încântat. S-a temut că-i vor refuza invitaţia. George şi Petre au primit cea mai bună cabină. Lu Wang urma să doarmă împreună cu musul vasului.

Masa a fost servită în cabina plăcut menajată a căpitanului Dierk încă înainte de a ieşi din port.

Meniul era „Nassi goreng” un orez prăjit cu ficat şi piper roşu, aliment de bază în Indiile orientale.

— Trebuie să merg pe punte şi nu mai am timp pentru mâncare, spuse căpitanul, ieşirea din port o dirijez personal cu timonierul, cu toate că mă pot baza pe el.

— Şi acum care este ruta? întreabă George după masă.

— La început Malacca, apoi Dinding. Acolo urmează să primesc alte însărcinări, după cum mi s-a comunicat.

— Şi acum ce încărcătură aveţi? întrebă Petre.

— Nu am multe lucruri, veţi vedea şi râde, dar aşa este, răspunse Dierk zâmbind mulţumit.

— Nu înţeleg, atunci nu se rentează cursa. Orice căpitan vrea să aibă o încărcătură bună.

— Hm, eu am o încărcătură bună, dar este aşa de mică încât încape în dulapul acela de acolo, de pe perete. Râdeţi? Serios, cursa asta îmi va fi plătită.

Petre l-a privit mirat pe bătrânul marinar fără să-i înţeleagă spusele.

— Plec sus, zise Dierk, pornim peste câteva clipe. Rămâneţi aici liniştiţi mă întorc peste o oră şi atunci o să vă arăt ceva interesant.

— Nu, venim şi noi pe punte. Totdeauna ne interesează ieşirile din port, interveni George.

— Bine, atunci veniţi sus cu mine.

Vasul a fost dezlegat de pe chei. S-a pus încet în mişcare. O mulţime de bărci asaltau nava. Chinezi şi malaiezi cerşeau bani, alţii ofereau spre vânzare diverse amintiri şi fructe. Din port se auzeau claxoane, fluierături şi strigăte. Au trecut pe lângă o mulţime de vapoare şi jonci. Apa era înţesată de o mulţime de şampane şi bărci-locuinţe chinezeşti, care concomitent aveau şi diverse mărfuri pe ele. Mirosul greu al arborilor tropicali înfloriţi se amestecau cu cel al apei murdare şi uleioase.

Ceilalţi călători erau câţiva chinezi cu nevestele lor, apoi femei indiene îmbrăcate potrivit, precum şi patru sau cinci albi, mai ales olandezi, cu totul erau pe vas cam douăzeci de oameni. Era o vreme splendidă, soarele strălucea pe cer, un vânt uşor adia iar temperatura era plăcută şi staţionară pe punte.

La câţiva paşi de George şi Petre stătea un om rezemat de balustradă. Se vedea că era de mult la tropice, faţa-i era arsă de soare ca cea a indigenilor.

Când George l-a privit, acesta îl salută. Farrow i-a răspuns. Pe timpul călătoriilor se leagă repede cunoştinţe. Necunoscutul a păşit spre ei, spunând:

— Interesantă imagine, nu?

— Da, foarte, răspunse George.

Cum străinul nu s-a prezentat, nu au văzut nici ei de ce să se prezinte. S-au întreţinut totuşi cu omul. Vorbiră despre Singapore, ca cel mai important stâlp al imperiului britanic în Asia de est, cu sarcina de a contracara orice ar periclita interesele imperiului englez în Orientul îndepărtat sau importanta proprietate din China, portul Hong Kong, Borneo-ul Olandez cu zăcămintele lor de petrol, Noua Guinee, bogată în aur, Noua Zeelandă şi Australia.

Singapore este nu numai cheia spre India ci şi spre coloniile olandeze cu cele şaizeci de milioane de locuitori.

Căpitanul Dierk a venit spre ei.

— Aşa prieteni, asta am făcut-o, spuse el, acum sunt deocamdată liber. Vreţi să veniţi în cabina mea? Vreau să vă arăt câte ceva ce am adunat ca marinar.

La aceste vorbe le-a zâmbit vesel lui George şi Petre.

După un salut scurt, străinul s-a retras. Cei trei au coborât scara îngustă care ducea spre cabina căpitanului.

— Vă rog prieteni, intraţi, spuse bătrânul căpitan, după ce a deschis uşa salonului său. Salonul era o încăpere mică dar plăcut amenajată. Chiar şi două gerării înflorite erau aşezate pe o scândură deasupra mesei, sub fereastră.

— Hm, florile sunt din patrie, explică Dierk, la privirea întrebătoare a lui Petre. S-au aşezat şi în curând discuţia a început. De afară răzbăteau cântece marinăreşti olandeze.

— Cântece vechi populare din patria mamă, Olanda, spuse Dierk. Voiam să vă arăt ceva ce nu vedeţi în fiecare zi. Şi-a luat de pe scândura cu flori o mică cheie cu care a deschis un dulap din perete. De acolo a scos o casetă mică, neagră şi a pus-o pe masă.

— Şi acum atenţie! Sper să nu vă orbească după ceea ce veţi vedea, spuse căpitanul cu un zâmbet şiret, pentru că are mai mare valoare decât o încărcătură bună de vapor.

Deschise caseta. În ea pe vată roză, era o colecţie din cele mai splendide perle.

— Sunt două sute de bucăţi, explică cu mândrie Dierk.

George şi Petre le-au privit cu ochi de cunoscători. Valorau într-adevăr o avere.

— Vă aparţin căpitane? întrebă Petre.

— Din păcate nu, altminteri aş fi de mult acasă în Olanda şi mi-aş fi luat o căsuţă drăguţă cu o grădină. Trebuie să le

predau în Dingding. Prinţii indieni se interesează de aşa ceva, ca să împodobească cu ele capul nevestelor lor.

— Şi aşa o valoare enormă o păstraţi aici în dulap, căpitane? Nu-i cam imprudent?

Dierk trase din pipă şi a răspuns degajat:

— Oamenii mei sunt de încredere, băieţi de treabă. Nimeni nu ştie de perle, de aceia sunt aici în siguranţă.

— Dar aveţi pasageri, căpitane!

— Toţi sunt oameni de treabă, bucuroşi că pot călători ieftin. Nu, n-am griji. Vedeţi, afacerea mi se rentează. Aşa câştig mai mult decât dacă aş fi luat o încărcătură mare. Deodată s-a auzit o bătaie în uşă. Înainte ca Dierk să poată spune intră, uşa s-a deschis. Pasagerul necunoscut cu care ei au stat de vorbă pe punte, intră zâmbind.

— Scuzaţi deranjul, domnule căpitan – spuse el – aştept o telegramă. A sosit cumva?

Dierk a închis repede caseta pentru ca individul să nu-i vadă conţinutul.

— Nu a telegraf la bord, Mr. Wanter, răspunse el, la ce bun? Eu navighez mereu aproape de ţărm.

— Asta-i o prostie, spuse Wanter supărat, aş fi putut aranja câte ceva. Se scuză din nou şi pleacă.

— Câte pretenţii mai au şi pasagerii! Nu am la bord nici un om calificat ca telegrafist, altfel aş fi avut poate o staţie. Oamenii pot fi mulţumiţi că au linişte la bord şi nu sunt deranjaţi.

Dar astăzi vor să călătorească cât mai ieftin şi cu tot luxul. Pe vremea mea a fost cu totul altfel, frumoasa navigaţie cu vele a dispărut. A dat a regret din cap. Hm, perlele sunt însă minunate, nu? continuă el.

— Da sunt exemplare splendide, răspunse George.

— Acum hai pe punte, este mai răcoare, propuse căpitanul.

După ce a închis caseta cu grijă, cei trei ieşiră pe punte.

Wanter era tot acolo, uitându-se la ţărmul apropiat.

Dierk s-a dus la puntea de comandă. Petre şi George se plimbau pe punte.

Priveau cu interes la vasele care treceau. Se vedeau şi câteva nave engleze de război precum şi câteva avioane, care se învârteau în aer, la mare altitudine.

După masă, Petre şi George s-au făcut comozi la proră, în şezlonguri. Dierk a venit la ei şi le-a povestit despre viaţa lui.

Deja, ca mus a cunoscut coastele peninsulei Malacca. Pe atunci piraţi chinezi şi malaiezi făceau zona nesigură cu

joncile lor. Piraţii acum au devenit contrabandişti, având şi astăzi afaceri rentabile.

Coastele Malaccăi ofereau atâtea ascunzători încât guvernului îi era imposibil să-l prindă pe aceşti criminali.

— Am avut odată o întâmplare foarte interesantă, spuse bătrânul olandez. Cu un an în urmă am intrat în portul Malacca. Trebuia să fiu foarte prudent, era noapte, să nu eşuez pe ţărm. Deodată am fost oprit de un vas. Un vas guvernamental care m-a confundat cu un contrabandist. Cu tot protestul meu, mi s-au cercetat hârtiile şi încărcătura, abia după aceea mi-am putut continua drumul. Peste un sfert de ceas am auzit focuri din depărtare. Nava guvernului s-a întâlnit totuşi cu adevăraţii contrabandişti. După cum am aflat mai târziu, vasul contrabandiştilor a reuşit din păcate să scape.

Vameşii au cercetat coasta, dar n-au reuşit să dea de ascunzătoare. De atunci zona nici astăzi nu este sigură.

Wanter a păşit pe lângă ei, cu mâinile la spate, părând cufundat în gânduri. Apoi l-a privit pe căpitan şi-l întreabă:

— Când ajungem la Malacca domnule căpitan? Poate că acolo voi merge la ţărm să aştept o informaţie, chiar că-i o prostie să nu aveţi aici telegraf.

Dierk a mârâit ceva, apoi i-a răspuns.

— Mâine devreme suntem la Malacca. Acolo voi rămâne două ore.

— Două ore? Asta poate va ajunge şi pot fi iarăşi la timp pe vas. Wanter salută neglijent cu mâna la şapcă şi a mers mai departe.

Căpitanul l-a urmărit cu privirea.

— Comici indivizi, negustori aceştia, spuse Dierk, mai întâi de abia aşteaptă să vină la bord, apoi ar vrea să ajungă dacă se poate cu aripi pe uscat. Tare greu îi poţi mulţumi.

George a dat din cap, privind spre insulele mai mari şi mai mici. Erau aproape toate nelocuite. Palmieri erau rari. A apărut musul, care-l chemă pe căpitan.

— Dierk este un marinar bătrân şi cinstit, spuse Petre, dar îl găsesc puţin uşuratic.

— La ce te referi? întreabă George curios.

— Ei, la perlele alea pe care le lasă aşa, fără nici o protecţie.

— Dar ce crezi că se poate întâmpla, Petre? Doar nu ştie nimeni că sunt perle la bord.

— Bine, eu n-aş fi aşa de neglijent. Închipuieţi ce ar fi dacă noi n-am fi nişte persoane cinstite.

— Prostii, bătrânul ştie ce face, doar nu-i un înger.

Petre nu i-a răspuns lui George. George tăcu deasemenea. Vasul îşi continua drumul.

III
UN OM PESTE BORD

SE APROPIA SEARA. Marea sclipea în multe culori, iar cerul strălucea într-un auriu palid. Un vânt uşor clătina vasul. Elicele vasului zumzăiau neobosite. Cerul se colora tot mai bizar. Soarele a dispărut în mare. Pe vas s-au aprins luminile de navigaţie. În curând s-a lăsat întunericul peste vas.

George şi Petre cinară împreună cu căpitanul în cabina sa, serviţi de Lu Wang. Aceasta era ambiţia lui Lu Wang.

După cină George joacă o partidă de şah cu căpitanul Dierk sub privirile lui Lu Wang, pe când Petre citea ziarele.

— Pierdut, căpitane, spuse George după o vreme.

— Aşa o porcărie! Asta nu am văzut-o, spuse Dierk, dar fără supărare.

— Încă o partidă? întrebă George.

— Se face târziu, nu?

— Da şi mie mi-ar conveni mai mult să merg la culcare.

— Ei, deci! Atunci pe mâine dimineaţă!

După care şi-au strâns mâinile. Petre, George şi Lu Wang au plecat la culcare.

Luna era joasă, dar stelele luminau suficient pentru a se vedea coamele valurilor. O umbră întunecată a traversat puntea nevăzută de nimeni. Umbra a dispărut pe scara ce cobra în jos.

Căpitanul sforăia de zor. Paharul de vin băut cu tinerii George şi Petre l-au obosit, deoarece el bea foarte rar.

Uşa cabinei căpitanului a fost deschisă încet, pe nesimţite. Câteva clipe mai târziu silueta a rămas nemişcată. Din pat se auzea sforăitul puternic al căpitanului.

Silueta a pătruns în cabină. O mână s-a întins spre stativul de flori. Apoi umbra s-a oprit în faţa dulapului din perete pe care l-a deschis cu grijă. Au urmat câteva secunde de aşteptare. Nici o mişcare. Mâna pătrunse în dulap şi scoase ceva de acolo. Din nou ascultare. Dulăpiorul a fost închis. Mâna s-a întins din nou pentru a pune la loc cheia. S-a auzit un clinchet uşor.

Pufnind sonor, căpitanul s-a întors pe partea cealaltă. Silueta s-a oprit un moment, hotărâtă să se repeadă la bătrânul olandez. Dar respiraţia sa zgomotoasă arăta că acesta dormea mai departe. Silueta s-a strecurat afară din cabină şi a dispărut în noapte. Nimeni nu a observat nimic din cele ce s-au întâmplat.

Vasul îşi făcea drumul prin marea liniştită, legănându-se sub mişcarea motorului. George şi cu Petre dormeau liniştiţi,

ştiindu-se sub pază bună.

Paza de punte îşi făcea rondul. Noaptea a trecut fără incidente. S-a luminat de ziuă. Vasul îşi continua înaintarea spre vest. Dintr-odată s-a făcut lumină…

George s-a trezit şi a respirat uşurat.

Deodată s-a auzit un strigăt puternic care-l smulse din reverie. Pe punte domnea o agitaţie de nedescris. Petre s-a trezit şi el şi întrebă ce s-a întâmplat. George nu i-a putut răspunde. Se îmbrăcară repede şi părăsiră cabina. Dar înainte ca ei să ajungă pe punte, motoarele au fost oprite. Pe punte, în plină agitaţie a apărut şi căpitanul.

El întrebă cu voce tare, care este cauza întreruperii mersului.

— Un om peste bord! îi strigă un matroz.

— A căzut cineva în apă întreabă mirat Dierk, la dracu, asta înseamnă multă supărare. Ca şi cum individul n-ar fi putut aştepta. A fost cineva dintre ai noştri?

— Nu, era un pasager şi era total dezorientat, raportă un matroz.

— S-a scufundat.

— Da, n-a mai ieşit la suprafaţă, dar am aruncat totuşi un colac de salvare. L-am văzut furişându-se ca şi cum ar avea ceva pe conştiinţă, l-am strigat şi atunci a luat-o la fugă şi a sărit peste bord.

George a păşit spre căpitan şi l-a privit atent. Îi arată o barcă cu motor care se îndrepta în grabă spre ţărm.

— Ce barcă a fost asta? întreabă el, a fost aproape de vas?

— N-aş putea să spun, dar a fost cam la cincizeci de metri distanţă de noi.

— Şi omul nu a mai apărut?

— Nu, nu l-am mai văzut. Am fugit să aduc colacul de salvare. În acest timp, bineînţeles n-am mai putut vedea nimic. În acest moment în mintea lui George s-a trezit o bănuială cumplită. Şi-a trecut mâna peste frunte şi respiră adânc. Ezită o clipă, apoi i-a şoptit căpitanului.

— Mergeţi repede în cabină şi verificaţi dacă mai sunt acolo perlele!

Dierk şi-a încreţit fruntea şi încercă să râdă. Curând în ochi i-a apărut teama.

George urmărea prin binoclu barca cu motor care se îndrepta spre ţărm. Nu avea nici un rost să o urmărească, deoarece avea un avans prea mare.

George a văzut doar un singur om în barcă. O mai fi şi altul sub punte cine putea şti?

Atunci a apărut căpitanul. Era palid ca moartea şi se clătina. Ochii îi umblau înnebuniţi în jur ca şi cum căuta ajutor.

— Ce s-a întâmplat, întreabă George pe nerăsuflate, încă neputând realiza catastrofa.

— Caseta… cu perle a dispărut fără urmă, bâlbâi olandezul.

— Deci a fost furată! murmură George furios, bătând din picior.

— Hoţul a luat perlele şi acum s-a înecat, spuse Dierk cu o voce joasă, perlele s-au pierdut pentru vecie. Îşi smulgea părul din cap, strigând continuu, trebuie să vând vasul meu şi tot ce am pentru a plăti perlele, pentru că nu le-am asigurat. O, eu, nefericitul de mine, nebun şi naiv ce sunt!

George a privit spre ţărm. I-a venit un gând. De ce s-a menţinut barca în vecinătatea vasului? Şi de ce a sărit Wanter, căci el era personajul sinucigaş, chiar aici peste bord? Putea s-o facă noaptea şi atunci nu l-ar fi văzut nimeni. Poate că era o legătură între barca cu motor şi dispariţia lui Wanter.

— Căpitane, hai la cabina dumneavoastră să discutăm puţin, spuse George hotărât, capul sus poate încă nu-i totul pierdut.

— Vreţi cumva să căutaţi în fundul mării domnule? îl repezi aproape furios olandezul.

— Nu este cazul căpitane, răspunse George liniştit, hoţul este cu probabilitate maximă în barca aceea cu motor, care tocmai a atins ţărmul.

Dierk şi-a deschis larg gura şi scrută depărtarea. Faţa i-a căpătat o expresie de mirare fără margini. Apoi îi scăpă o înjurătură cumplită.

— Trebuie să-l urmăresc, strigă el. Voia deja să ordone lăsarea unei bărci la apă, când George l-a oprit.

— Nu are rost, ajungem prea târziu. Să mergem mai departe; faceţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, pentru că bandiţii ne ţin cu siguranţă sub observaţie.

— Dar aşa îmi va scăpa nemernicul!

— Nu! De data aceasta vom avea noi grijă de el. Ordonaţi să se meargă mai departe, ca să nu observe nimeni nimic.

George era atât de hotărât, încât căpitanul s-a conformat imediat. Coborând apoi în cabină, Dierk s-a oprit în faţa dulapului, scuturând din cap.

— Era totul în regulă, cheia era la loc sub flori şi dulapul închis ca de obicei, murmură olandezul.

— Nu aţi sesizat nimic în timpul nopţii? întreabă George.

— Nu, am dormit dus, acesta a fost răspunsul dat de căpitan.

— Individul cred că ne-a ascultat, iar intrarea lui în cabină era ca să se convingă de existenţa perlelor. A lucrat foarte inteligent. Dar acum trebuie să ne ocupăm de urmărirea acestui Wanter.

— Vreţi… să… bâlbâi Dierk.

— De sigur, căpitane. Este de datoria noastră. Rămâneţi liniştit la bord, singuri ne va reuşi mai bine. Când ajungem la Malacca?

— Într-o oră.

— Ce distanţă este de la port până aici, adică în cât timp vor ajunge indivizii pe uscat?

— Hm, într-o oră jumătate până la două, răspunse Dierk după ce a verificat distanţa.

— Atunci viteză! Indivizi vor să ajungă la Malacca, acolo sunt destule ascunzători şi tăinuitori. După câte ştiu, de acolo pleacă o cale ferată spre interior, nu?

— Exact. Dar pentru dumnezeu, dacă indivizi ne scapă eu sunt terminat, pot să mă împuşc. Nu voi supravieţui ruşinii şi scandalului.

— Capul sus, căpitane! Vom face tot ce ne va sta în puteri.

— Să nu anunţ, poliţia?

— Ba da. Dar să nu spuneţi că noi ne-am dus să-i urmărim pe bandiţi.

— Bun. Atunci preiau personal comanda vasului. Ah, de abia aştept să pun mâna pe canaliile astea, zise Dierk, apoi transmise prin mus comenzile.

Vasul s-a pus în mişcare. Când George, Petre şi căpitanul ieşiră afară pe punte, locul unde sărise omul peste bord era deja departe.

Dierk a preluat cârma. Vasul înainta cu viteză mărită. Pasagerii ieşiţi pe punte nu au observat nimic, deoarece şi matrozii erau obligaţi să tacă.

Acum ţărmul se vedea cu ochiul liber. Jungla întunecată se întindea peste coastele munţilor. Din când în când apăreau luminişuri, unde se desluşeau orezării şi aşezări omeneşti. După o oră bună a apărut Malacca. De departe se puteau recunoaşte ruinele fortăreţei, clădite pe un deal.

Malacca a fost cucerită de amiralul portughez Albuquerque, în anul 1511 după o luptă sângeroasă dată cu malaiezii.

Aceasta a fost prima colonie portugheză în Extremul Orient. Dar în 1606 a căzut în mâna olandezilor. Care, la

rândul lor au trebuit să o cedeze englezilor, în a căror posesiune a rămas până astăzi.

Vasul intră în port. George şi Petre au mai vorbit odată cu căpitanul. El urma să aştepte în Malacca până ce oaspeţii săi vor reveni din misiunea lor de urmărire.

De ce să plece la Dinding? Era doar timp pentru anunţarea pierderii perlelor.

Pentru căpitan se redeştepta speranţa, că prietenii săi germani îl vor captura pe tâlhar. În caz de reuşită le promise o recompensă frumoasă.

Imediat ce vasul s-a oprit, George şi Petre au plecat. Lu Wang a rămas, nefiindu-le util.

George împreună cu Petre au străbătut vechiul oraş, cu străzi întortocheate, căsuţe cu acoperişuri de ţiglă, ca în Portugalia. Cu toate înnoirile şi schimbările aduse de străini oraşul şi-a păstrat puternic amprenta portugheză. Chiar şi limba localnicilor a rămas portugheză.

Dar toate aceste schimbări pentru moment nu i-au interesat pe cei doi amici George şi Petre. Ei voiau să ajungă la drumul care ducea spre sud, de-a lungul litoralului.

Între timp Dierk s-a dus la poliţie şi a anunţat furtul. I s-a promis că se vor lua măsuri şi cu asta Dierk a trebuit să se mulţumească. Speranţa pentru el era în cei doi prieteni, George şi Petre.

Aceştia au ajuns în sfârşit la drumul care ducea peste munţi iar pe alocuri prin păduri dese.

Din faţă venea o maşină condusă de un malaiez în care se mai afla un alb.

George le-a făcut semn să oprească. Maşina s-a oprit cu scrâşnet de frâne. Farrow a mers spre vehicul salută şi s-a prezentat. Cel din maşină era un negustor pe nume Van Hansen care voia să ajungă la Malacca.

George a improvizat repede o poveste.

— Vorbiţi de cei doi oameni albi? răspunse Von Hansen. O clipă, cred că I-am văzut. L-a descris pe unul atât de bine încât Farrow exclamă:

— Da, acesta este Wanter. Unde l-aţi văzut?

— Cam la patru kilometri de aici în localitatea Kunua. Mai de mult era un sătuc nenorocit de pescari malaiezi. Acum s-au aşezat câţiva plantatori acolo şi au defrişat jungle pe suprafeţe mari. Acolo I-am văzut. Erau în faţa casei unui anume Pantring, unul care face negoţ cu de toate. Ştiţi, aici unde alibi sunt rari, îl reţii bine în minte pe orice nou venit.

Von Hansen era vorbăreţ. El povestea multe lucruri bine de ştiut. Apoi a insistat să plece deoarece trebuia să fie la o

oră fixă în Malacca. S-a despărţit de George şi de Petre, urându-le dum bun.

În curând maşina a dispărut după o curbă. Cei doi îşi continuară drumul.

— Iar am avut noroc, zise George, acum ştim unde să-l căutăm pe hoţ. Aşezarea nu este mare aşa că Wanter nu ne poate scăpa. Dacă totuşi reuşeşte, îl va aştepta poliţia din Malacca.

Petre nu era aşa de sigur de reuşită. Se aflau într-un loc necunoscut şi aici te puteai oricând aştepta la surprize.

Au trecut pe lângă cocotieri şi palmieri Areka. Prin verdele copacilor se vedeau uneori pereţii bruni ai caselor malaieze. La fel se vedeau şi multe saronguri multicolore ale locuitorilor. În mocirla orezăriilor se bălăceau bivoli negri-cenuşii, care se holbau cu ochi mari la călători. Pe marginea drumului şedeau, mestecând betel câţiva malaiezi de culoarea bronzului, pe când femeile, cu fustele suflecate, cu pânze înfăşurate în turban pe cap şi la gât, trebăluiau în apă şi în mocirla până la genunchi, punând răsaduri de orez. Era timpul lucrului.

De obicei, malaiezii nu au multe de făcut. Orezul şi nucile de cocos le asigură hrana zilnică. Ei nu flămânzesc pentru că pământul lor este atât de fertile că doar cu puţin efort obţineau recoltele cele mai mari. Şi apoi nu este departe nici marea cea inepuizabilă, unde se putea pescui în voie.

Din faţă veneau câteva camioane. Soarele ardea nemilos aşa că au trebuit să facă un scurt popas.

S-au oprit pentru popas la umbra unor arbori giganţi şi cu o apă dintr-un pârâu de munte, care curgea murmurând de-a lungul drumului. Apoi şi-au continuat drumul. După o oră de mers au ajuns la Kanua. Era o aşezare mică şi săracă, formată din două trei şiruri de case cu etaj după care urmau case construite din bambus, acoperite cu Frunze de palmier. Totul era plin de praf. Cârduri de copii goi puşcă, malaiezi şi chinezi îi înconjurau pe cei doi noi veniţi. S-au oprit în faţa unei prăvălii joase şi întunecate plină cu obiecte necesare pescarilor şi plantatorilor. Au intrat şi l-au întrebat pe bătrânul patron ba de una ba de alta. Acesta l-a îndrumat la americanul Jak Bloom, care avea o plantaţie foarte aproape.

Acolo trebuiau ei să ajungă şi să-l întâlnească pe cei pe care îi căutau.

Petre îşi cumpără un pachet de tutun, după care au părăsit prăvălia.

S-au bucurat foarte mult când au ajuns din nou în pădure, deoarece arşiţa era de nesuportat.

Trebuiau să meargă tot mai adânc în pădurea întunecată, plină de vegetaţie parazitară şi de formaţiuni de liane colorate unele prin flori roşii, altele albe.

Petre s-a oprit şi spuse:

— Domnule George, cred că individul ne-a minţit. Probabil că indivizii sunt la el şi ne-a trimis de acolo, ca să le uşureze fuga sau să ne atragă într-o capcană. Căci altfel nu-mi pot explica….

George l-a privit surprins. Aşa ceva nu i-a venit în minte.

— La naiba Petre, exclamă el supărat, dacă ai dreptate suntem în rahat.

— Mai bine să ne întoarcem, spuse Petre, în sat ni se pot întâmpla mai puţine rele ca aici în pădure. Dacă dispărem, nu mai ştie nimeni de noi.

George s-a gândit puţin.

— Bine, să ne întoarcem şi… se întrerupse. S-au auzit paşi. Le-a ieşit în întâmpinare un malaiez cu un fes roşu pe cap şi cu un Baju peste umeri.

I-a privit cu îndrăzneală pe cei doi tineri.

— De unde vii? întreabă George.

— De pe plantaţia lui Tuan Bloom, răspunse malaiezul.

— Cât mai este până acolo?

— Nu mult, plantaţia este acolo, spuse indigenul.

— Lucrezi pe plantaţie?

— Da Tuan.

— Tuan-ul tău are vizitatori, nu? l-a iscodit George, oferindu-i malaiezului o monedă. Ochi acestuia au căpătat o expresie vicleană. A luat moneda repede şi spuse:

— Da Tuan, doi bărbaţi. Şed pe veranda bungalow-ului la Tuan Bloom. Să meargă Acan să anunţe ceva?

— Nu-i nevoie, răspunse George, trăgându-l la o parte pe Petre şi spunându-i:

— Suntem deci pe drumul cel bun. Sunt curios să văd ce va urma.

Plecară liniştiţi mai departe, fără să se întoarcă, căci altfel ar fi văzut cum malaiezul râdea cu viclenie şi a dispărut apoi în desiş.

Au mers cam zece minute când deodată pădurea s-a luminat. Plantaţii de arbori de cauciuc anunţau apropierea unei reşedinţe. Într-adevăr, curând au văzut un bungalow impresionant. Asta trebuia să fie reşedinţa americanului.

Pe veranda umbroasă nu era nimeni. Nici un câine nu le-a anunţat sosirea. Cei doi sau oprit fără să vrea. George şi-a mijit ochi. Deodată a avut o senzaţie ciudată. Deschise tocul pistolului. În clipa aceea a apărut un alb pe verandă. George

l-a privit atent. Omul s-a aşezat pe un şezlong şi-şi pregăti pipa. Privind spre pădure i-a descoperit pe cei doi amici.

Se ridică mirat.

— Hello unde vreţi să ajungeţi? întreabă el mirat. V-aţi rătăcit?

George şi Petre au păşit spre casă. După prezentări aflară că stăteau în faţa lui Jack Bloom.

— Dar vă rog, luaţi loc şi povestiţi-mi ce vă aduce în această regiune uitată de dumnezeu.

IV.
UN ATAC PRIN SURPRINDERE

GEORGE ŞI PETRE S-AU AŞEZAT.

— Mr. Bloom, a început George, nu vreau să ţin discursuri, ci voi trece direct la subiect. Cunoaşteţi pe un Mr. Wanter?

Americanul l-a privit ca şi cum nu l-ar fi înţeles.

— Un Mr. Wanter? repetă el întrebarea.

— Da, se pare că până nu demult a fost văzut aici, Mr. Bloom.

— Atunci ar trebui să ştiu, aici eu sunt stăpânul. Trebuie să fie o neînţelegere. Şi altfel zis, tonul dumneavoastră este întrucâtva curios, Mr. Farrow, spuse el, băgându-şi mâna în buzunarul hainei.

George s-a ridicat şi a făcut un pas spre el.

— Ştim de la oameni de încredere că Wanter cu asociatul său a venit aici la dumneavoastră. Spuneţi-ne deci unde sunt!

— Goddam, răspunse americanul, dacă vă spun că nu cunosc nici un om numit Wanter şi că nimeni nu este la mine, atunci aşa este, aţi înţeles? Se pare că aţi uitat unde vă aflaţi, vocea lui devenind tunătoare.

— Nu este adevărat, Mr. Bloom, răspunse apăsat George şi-l privi pătrunzător pe american, dacă nu ne spuneţi unde sunt, vom lua alte măsuri.

— Vă rog, răspunse Bloom, batjocoritor, vedeţi doar să nu vă loviţi, se uită la dreapta şi continuă la fel de batjocoritor: v-aş sfătui să ridicaţi mâinile sus, altfel vă va fi cam neplăcut.

George s-a uitat repede în jur.

În spatele lui stăteau doi inşi, care intraseră neauziţi din casă pe verandă şi ţineau pistoalele îndreptate spre ei. Unul din ei era Wanter. N-avea rost să opună vreo rezistenţă. George şi Petre şi-au ridicat mâinile sus. Li s-au luat armele, Farrow şi-a dat seama prea târziu că erau confruntaţi cu o bandă întreagă.

— Totul este pregătit? întreabă Bloom.

— Am pregătit totul pentru o recepţie demnă, spuse Wanter cu un zâmbet pervers, van Hansen a lucrat bine, servitorul său este un băiat care merită o răsplată specială.

George a înţeles că şi van Hansen face parte din bandă. Au fost precis bănuiţi şi şi-a informat complici, pe ce cale, Farrow încă nu a înţeles. Pentru el era clar că venirea lor a fost anunţată.

Cuvintele lui Bloom l-au smuls din gânduri:

— Nu veţi păţi nimic, a început el pe un ton sec, depinde doar de voi, dacă veţi fi cuminţi şi vă resemnaţi cu soarta. Noi suntem oameni care nu renunţă la un plan odată stabilit, cu atât mai puţin din cauza voastră. Deci, o vreme veţi rămâne aici cu noi, după care veţi fi eliberaţi. De aceea v-am fi recunoscători dacă pentru hrană şi adăpost veţi completa nişte cecuri, altminteri nu veţi primi de mâncare şi de băut. Altfel nu se poate.

George îşi muscă buzele.

— Câtă răscumpărare pretindeţi Mr. Bloom? întreabă George. Trebuia să fie dibaci şi să adoarmă vigilenţa bandiţilor.

— Răscumpărare? Am vorbit doar de bani pentru subzistenţa voastră. Dacă vreţi să staţi la un hotel trebuie că plătiţi. Eu nu v-am invitat aici, aţi venit singuri. Deci este normal să vă cer o modestă plată. Să zicem, pentru fiecare, două sute de dolari.

— Hm, zâmbi George, un hotel ieftin?

— Aveţi cel puţin umor, Mr. Farrow, acest lucru îl apreciez.

— Scrieţi deci cecurile şi vom vorbi mai departe.

— Şi ce se va întâmpla apoi cu noi?

— Veţi primi o cazare plăcută şi liniştită. Nu vă va lipsi nimic. Bloom nu este un neom, ştie el ce le datorează unor gentlemeni. Aş regreta sincer, pentru că sănătatea dumneavoastră ar avea puţin de suferit. Marea nu este aşa de departe de noi şi acolo trăiesc câteva animale care s-ar bucura foarte mult să poată mânca pe săturate. Petre de abia se abţinea să nu-l pocnească peste mutră. Dar în spatele lor se stăteau cei doi indivizi cu revolverele îndreptate asupra lor.

— Mă voi gândi, zise George.

— Aici nu ai la ce te gândi, băiete, răspunse Bloom cu viclenie. De semnat vei semna oricum. Dar cu cât semnezi mai repede cu atât mai bine va fi pentru voi ca şi pentru noi.

— Bine, vă voi scrie cecul, spuse George.

El ştia că cecul nu putea fi folosit, deoarece a mai fost în situaţii asemănătoare şi a convenit cu băncile care-i rezolvau problemele financiare un semn pe cec. Dacă lipsea acel semn, cel care prezenta un asemenea cec trebuia arestat. Intenţionat s-a împotrivit ca să nu bată la ochi.

— Aşezaţi-vă, comandă Bloom, dar nu uitaţi că o mică mişcare de deget a amicului meu vă poate trimite în lumea cealaltă. Între timp îi vom pune amicului dumneavoastră nişte splendide brăţări.

Petre profită de aceea clipă ca să se repeadă la adversarul său. A fost repede învins şi încătuşat.

Bloom a adus apoi cerneală şi toc, pe care i le întinse lui George. După completarea cecului i s-au golit buzunarele. Tot ce a fost în buzunarul lui a fost luat de către Bloom. George scrâşnea din dinţi, iar pe bandiţi îi străpungea cu privirea.

— Acum jos cu ei! comandă Bloom, purtaţi-vă cuminţi băieţi, altminteri primiţi şi botniţe, aţi înţeles? Nu glumesc!

Wanter şi celălalt l-au înşfăcat pe Petre şi l-au dus în pivniţă, după care a urmat George.

La lumina unei lanterne mici, cei doi au văzut o mulţime de lăzi şi de baloturi stivuite acolo. Ca să nu se poată elibera unul pe altul ei au fost legaţi în mod special. Bandiţii au luat lanterna şi au plecat. Petre a slobozit o înjurătură.

— Bine am intrat în rahat, domnule George! Ca doi ageamii tâmpiţi. Indivizii ne-au spus doar pe ce cale să intrăm, iar noi ca măgarii am intrat!

— Ce s-a făcut s-a făcut, nu se mai poate schimba nimic, Petre. Acum supărarea nu mai ajută la nimic. Trebuie să ne gândim numai cum să scăpăm de aici.

— Cine ştie, ce au de gând cu noi. Dacă iese rău, Bloom ăsta ne lichidează!

— Aş vrea să ştiu cu ce ticăloşii se ocupă tâlharii aceştia.

— Par să fie contrabandişti Petre.

— Te ei după mărfurile de aici? posibil. O, atunci ştiu la ce să ne aşteptăm. Dierk va aştepta mult reîntoarcerea noastră.

— Ei, nu mai cobi, Petre. Dierk a anunţat poliţia, care poate sosi din moment în moment. Iar poliţia engleză ştii că lucrează excelent.

— Şi cum vrei să pleci de aici?

— Aşteaptă. Să nu ne pierdem curajul. Vom încerca totul, să o ştergem de aici.

Vorbiră nemţeşte. Ca să nu fie înţeleşi de un eventual ascultător. Dar nu-i urmărea nimeni. Bloom şedea cu complicii lui pe verandă. Wanter le explica râzând, cât de neîncrezători au fost George şi Petre pe vas.

— Treaba a fost pregătită clasa întâi, Jack, îi spuse el, admirativ lui Bloom. Ne-ai dat o informaţie bună. Iar Mack a fost punctual. Totul a mers brici. Sper numai ca James să nu-şi bage toţi biştarii în buzunar iar nouă să ne arunce ceva ca de pomană.

— Mai vedem noi! Bloom lovi cu pumnul în masă, acum va trebui să împartă cu noi în mod cinstit, totul a pornit de la

mine. În mod normal lui James nu-l revine nimic.

— James e bosul, Jack. El stă ca negustor cinstit în Malacca şi nimeni nu ştie că este un contrabandist şi are mulţi bani investiţi în asta. Are două vase care sunt pe drum.

— Dar noi scoatem mereu castanele din foc, strigă Bloom înfuriate. Acum nu mă las prostit cu fărâmituri, crede-mă.

— Aş vrea să fie aşa. Am fost prost să-i las aşa fără nimic perlele. Acestea valorează o avere. Dacă James dispare….

— Ah, încetează cu prostia aceasta! l-a întrerupt Bloom. James poate veni aici în orice clipă. Va fi curios, dacă i-am prins pe George şi Petre. Bloom pufni din pipă trimiţând nişte norişori denşi de fum, apoi se uită îngândurat în gol.

— Vine cineva! strigă al treilea, Mack.

Cei trei s-au ridicat şi s-au uitat peste balustrade verandei. La marginea pădurii s-a ivit o siluetă. Era van Hansen, pe care cei doi l-au întâlnit pe drum.

Pe când van Hansen se apropia încet de verandă. Bloom îşi încheie haina, apoi spuse:

— Vreau acum să clarific totul cu James.

Acesta i-a salutat pe cei trei inşi, apoi întreabă.

— Totul este în ordine?

Bloom a dat din cap afirmativ.

— I-am închis în beci şi sunt bine păziţi. Nu pot zbura, a dat Wanter raportul.

Hansen inspiră adânc şi a luat loc, ştergându-şi faţa de transpiraţie.

— Băieţii au fost sprinteri şi pe faţă, spuse el, i-am întâlnit încă în faţa oraşului. Erau pe drum încoace.

— Puteau ei, să mă caute mult şi bine, răspunse Wanter.

— Fii sigur că te-ar fi găsit, zise van Hansen serios, de nu mi-ar fi venit ideea să le ies în cale, alta era acum situaţia. Am avut bafta.. Măgarul de căpitan a anunţat poliţia. Pot veni oricând în Kunua.

— Nu vor găsi nimic, James, spuse Bloom cu răutate.

— Te înşeli, Wanter şi Mack au fost văzuţi şi de alţii. Dacă poliţiştii vor fi vicleni – şi de mult sunt pe urmele noastre – vor afla încotro au plecat. Wanter şi Mack trebuie să dispară de aici. Cel mai bine este să se ducă la tine, Jack.

— Şi cât urmează să stăm acolo? întreabă Wanter neîncrezător.

— Până ce se întunecă. „Mabe” va patrula pe la ora zece în faţa ţărmului. Veţi merge pe bord şi veţi aştepta alte instrucţiuni.

— Şi ce facem cu aceştia pe care i-am prins?

— Vor fi duşi şi pe ei pe vas. Ce va fi mai departe, nu ştiu. Ce au avut asupra lor?

— Totul este la mine în masa de scris, James, răspunse Bloom, după care scuipă.

— Bani?

— Nu mulţi, fără importanţă.

Van Hansen se ridică vrând să intre în casă. Bloom a rămas aşezat fără să schiţeze un gest, că s-ar scula. Le aruncă complicilor săi priviri încurajatoare. Apoi cu mâinile în buzunar spuse degajat:

— Un moment domnule James, am să-ţi spun ceva.

Van Hansen l-a privit mirat. Tonul lui era neobişnuit. L-a cântărit din priviri pe cei trei. Imediat a înţeles că aici s-a întâmplat ceva.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el, fără să se mai aşeze.

— Ce va fi cu perlele James? Vei fi tu boss-ul, dar acum aşteptăm împărţeală cinstită. Perlele sunt o avere uriaşă.

Van Hansen a zâmbit uşor.

— Aşa deci? spuse el aşezându-se la loc, vă este frică că vă voi păcăli?

— În treaba aceasta tu nu ai contribuit cu nimic, James, urmă Bloom netulburat, eu am fost informat şi Wanter a făcut restul.

— Ei şi?

— Am spus! Vreau ca împărţirea să fie făcută cinstit.

— OK! Voi o jumătate şi eu pe cealaltă.

— Nu! Părţi egale pentru toţi, strigă Bloom enervat.

Sprâncenele lui van Hansen s-au împreunat primejdios.

— Vreţi să vă răsculaţi? întreabă el, privindu-i tăios.

— Nu-i vorba de răscoală. Vrem doar ce ni se cuvine.

Van Hansen a căzut aparent pe gânduri. Apoi a dat afirmativ din cap.

— Am colaborat bine până acum, spuse el, bine, va fi aşa cum doriţi, voi face o excepţie acum şi voi împărţi cinstit cu voi. Dar încă nu ştiu cât vor valora perlele.

— Dă-ne un avans de plată James, a cerut Bloom.

— Tot nu ai încredere în mine Jack? întreabă van Hansen. Ne socotim mâine. Noaptea asta va trebui ascunsă încărcătura de pe „Mabel" apoi vom vedea.

Bloom şi-a privit complicii. Nu au îndrăznit să obiecteze. Wanter ridică doar din umeri.

— Bine, răspunse Bloom, când vii mâine la socoteală?

— Voi fi aici la amiază. Mack şi Wanter îşi vor primi banii la bordul lui Mabel. Acum Bloom se ridică şi s-a proţăpit în faţa lui van Hansen.

— James, vreau să-ţi spun ceva, cu toată amiciţia, spuse el cu seriozitate. Am fost până acum prieteni buni. Te-am declarat de bună voie ca şef al nostru şi te-am recunoscut pentru că tu aveai banii şi puteai cumpăra vasele. Ştii că am fost cinstit cu tine. Dar să ştii şi tu, că Jack nu înghite înşelătoria. Dacă până mâine la prânz nu ne primim partea noastră, voi şti ce am de făcut. Cred că ai înţeles?

Van Hansen l-a privit netulburat.

— Voi fi mâine aici la amiază, am spus-o. Şi acum arată-mi lucrurile luate de la cei doi prinşi.

— Le poţi vedea mâine la prânz, nu-i nici o grabă, răspunse Bloom.

În ochii şefului a trecut un fulger. A vrut să dea un răspuns tăios, dar s-a abţinut, văzând că cei trei doar atât aşteptau. Acum aici, el ar fi fost în pierdere.

— De acord, spuse el înghiţindu-şi cu greu furia, acum trebuie să plec. Aşteaptă-mă deci la ora stabilită Jack!

— Şi cu prizonierii ce facem?

— Ce-o fi cu ei? Wanter şi cu Mack îi duc pe „Mabel" şi-i predau acolo bătrânului. Mai departe nu mai este treaba lor.

Îţi luă pălăria şi a părăsit veranda cu paşi apăsaţi. Fluieră o melodie, ca să nu-şi trădeze agitaţia interioară, ştiind că ceilalţi îl urmăresc cu privirile.

Simţea că aceştia au început să-l deteste. Ajunse în desiş şi se uită înapoi. A văzut cum complicii discutau pe şoptite, dar vizibil plini de zel. Un zâmbet dispreţuitor a trecut peste faţa lui. S-a întors şi a plecat mai departe.

Bloom între timp le-a explicat amicilor săi planul pe care-l elaborase.

— Ne eliberăm de el. După ce ne plăteşte, mâine James, vom avea împreună destul ca să ne cumpărăm un vas pentru noi. Şi atunci ne aparţine totul, pe legea mea. Ceilalţi doi l-au aprobat. Îl recunoşteau pe Bloom ca pe noul lor boss.

V.
FOC LA BORD

LUMINA ASFINŢITULUI era tot mai tulbure. S-a făcut noapte. Mack şi Wanter au preferat să nu meargă la bungalowul lor din junglă.

Bloom avea o mică plantaţie de arbori de cauciuc, dar într-o stare deplorabilă, de se mirau toţi cunoscuţii. Mirarea lor era şi mai mare văzând că Bloom nu era ruinat. Aceasta însemna că el avea bani foarte mulţi. Mărfurile pe care le cumpăra le plătea la timp, nici vorbă de o ruinare. Nimeni însă nu se gândea că el ar face lucruri necurate, ca un contrabandist.

Prizonierii erau tot în beci.. Nu au reuşit să se dezlege şi habar nu aveau că pe terasă s-a discutat soarta lor.

Bloom ştia că van Hansen îl înşela şi decise să-l elimine.

— În seara aceasta pe Mabel, zise el şi-şi sublinie vorbele cu un gest brutal. La bord sunt doar şase oameni. Dacă acţionăm cum trebuie vasul este al nostru.

S-a făcut ora nouă seara. În sfârşit s-a deschis chepengul. Mack şi cu Wanter au intrat în beci. Fără să spună o vorbă i-au scos afară din beci pe rând. Primul a fost Petre.

— Suntem nevoiţi să vă ducem de aici, explică Bloom, cu faţa întunecată, poliţia vă caută. Veţi merge cu noi. Vă spun de pe acum că vă dobor la prima încercare de fugă sau strigare. Este de fapt mai bine să spun lucrurile pe nume.

Cu toate că George le-a promis să nu strige, totuşi li s-au pus căluşuri. Apoi au fost dezlegate picioarele, mâinile rămânând legate la spate. Aşa au trebuit să se deplaseze repede. Cei trei criminali i-au dus prin pădure, dar pe un alt drum, care ducea drept la ţărm.

Aici într-o ascunzătoare bine aleasă era o barcă cu motor.

George şi Petre şi-au dat seama că nu avea sens să încerce a se elibera.

Acum ştiau că vor fi duşi pe un vas de contrabandişti. Doar că nu ştiau ce urma să se întâmple cu ei. Închişi în cabina ambarcaţiunii, nu au văzut nimic afară. Motorul a pornit duduind, iar ambarcaţiunea a pornit ca o săgeată în larg. Călătoria lor a durat o jumătate de oră după care s-a oprit. George a auzit voci înfundate. Wanter şi cu Mack au intrat în cabină de unde l-au scos pe Petre. Dar după câteva minute a fost rândul lui George. A fost legat cu o funie în jurul corpului şi tras în sus. Acum stătea pe puntea unui mic vapor care staţiona cu luminile stinse. Li s-au scos căluşurile. Era o noapte întunecoasă şi ploioasă. În această beznă de

abia se putea distinge ceva. Siluetele întunecate alergau de colo până colo. În apropierea lor erau Mack şi Wanter însărcinaţi, se vede, cu supravegherea prizonierilor.

Aceştia au fost duşi în sfârşit sub punte şi acolo închişi într-o cabină. Aici în cabină aerul era groaznic, abia se putea respira. Acum prizonierii zăceau aproape unul lângă altul şi din fericire nu au fost legaţi prea strâns.

George asculta acum încordat să audă paşii cum se îndepărtau. Wanter şi Mack aveau acum altceva de făcut, iar captivii oricum nu puteau scăpa. De aceea cei doi au plecat la cabina care le-a fost repartizată şi unde l-au întâlnit pe Bloom. Acesta era foarte rău dispus. Când amici săi au intrat el a slobozit un blestem groaznic.

— Asta da, treabă spurcată răcni el cu o voce înăbuşită, tocmai mi-a spus Bătrânul că peste o oră vine James la bord. Poate a mirosit el ceva. Şi acum vrea să călătorească. Nu se va descărca nimic. Acum ştiţi şi voi. Ochii lui James strălucea drăceşte. Wanter şi Mack îl fixară cu privirile.

— Spui că James…? întreabă Wanter.

— Canalia vrea să o şteargă cu vasul, dar nu ştie că şi eu sunt aici la bord. Vrea probabil să vândă la Malacca şi apoi să o şteargă. Pe noi a vrut să ne abandoneze. Bună treabă de boss. Dar se va înşela urât. Căpitanului îi convine că voi doi rămâneţi, el are doar patru oameni în echipaj, deoarece doi s-au îmbolnăvit în Singapore. De voi James nu se teme.

— Dar Bătrânul îi va spune urgent lui James că tu eşti la bord Jack, zise Wanter.

Bloom râse.

— Ha! Ha! Atunci ar trebui să fie vizionar. Ei habar nu are că eu sunt aici. Am pornit motorul bărci ca să plec. Am apucat o frânghie, care atârnă la proră şi m-am căţărat sus pe punte. Nu m-a văzut nimeni. Barca a luat-o singură spre ţărm. Căpitanul crede că eu eram în ea.

— Deci vrei să-ţi pui intenţia în practică, Jack întreabă Wanter, cu o voce şovăitoare.

— Mai ales acum. Noi suntem destui ca să terminăm cu matrozii. Surpriza va fi de partea noastră. Nu mă mai întorc niciodată în Kunua. Am luat cu mine tot ce era de valoare, nu prea mult. Şi bunurile nemţilor. Cecul îl vom schimba în Singapore. Poate mai târziu mai primim unul, după ce punem mâna pe vas.

Wanter şi Mack au tăcut. Ei se temeau de Hansen căci era un om fără scrupule. Dar furia de a se şti înşelaţi era mai mare. Nu voiau să fi adus perlele pe degeaba.

Micul vapor s-a pus în mişcare, tot fără lumini.

Bloom se uită la ceas. Apoi sări în sus şi spuse:

— A sosit timpul. Începem înainte ca să apară James. Avem cinci inşi contra noastră. Doi sunt jos, la motoare. Mai înainte terminăm cu aceştia trei de pe punte. Haideţi!

Wanter şi Mack aprobară, dar fără prea multă râvnă. Dar lăcomia de bani îi orbea şi-i făcea să uite orice scrupule. Îşi luară armele. Bloom deschise uşa. S-au auzit nişte paşi grei. Era căpitanul vasului care voia să-i vadă pe captivi. S-a oprit în faţa cabinei lui Wanter şi intră înăuntru. Cel care intră în urma căpitanului era Bloom, care a închis repede uşa şi s-a aşezat în aşa fel încât să nu fie văzut de căpitan. Fără a bănui ceva căpitanul intră în cabină. Uşa s-a închis brusc în urma lui. A vrut să se întoarcă dar a fost izbit atât de tare, încât s-a prăbuşit inconştient.

— Repede să-l legăm. Nu uitaţi un căluş, ordonă Bloom.

Cei doi au executat ordinul. În câteva minute căpitanul era culcat inconştient în pat.

Bloom s-a furişat până la uşă şi ascultă, pe când o deschidea. Apoi le-a făcut semn complicilor să-l urmeze. Mai întâi s-a strecurat în hol şi de aici au urcat treptele pe punte. Acolo sta un matroz, iar altul păşea încet pe punte.

— Voi pe acela, eu pe acela de acolo! şopti Bloom şi o luă fără zgomot din loc.

A fost simplu. Matrozilor li s-au pus pistoalele în piept, spunându-le că vor fi împuşcaţi dacă vor opune rezistenţă. După care au fost duşi sub punte.

Cu o voce prefăcută Bloom a dat ordin în sala maşinilor să se oprească toate motoarele. După aceasta a părăsit repede puntea şi a plecat împreună cu ajutoarele spre sala maşinilor. Maşiniştii erau atât de surprinşi încât nu au opus nici o rezistenţă. După ce-i prinseră pe mecanici, Bloom a negociat cu ei şi au ajuns la un acord. Plata mai bună cu Bloom ca şef.

Maşiniştii au fost de acord. Pentru ei era indiferent cine le era şef, importante erau plata şi câştigul mai mare. Şi ceilalţi doi matrozi au trecut de partea lui Bloom.

Acum, după ce părţile s-au înţeles, Bloom a dat ordin ca vasul să plece. Bloom stând pe puntea vasului, rânjea de fericire. Acum el era şeful. Se gândea cu bucurie când va vedea ce ochi mari va face Hansen când va veni pe vas şi-i va pune pistolul în piept.

*

* *

Între timp George şi Petre au reuşit să se elibereze reciproc, iar pentru a ieşi ei trebuiau să forţeze uşa, ceea ce

le-a reuşit. Wanter a venit fără să bănuiască ceva. Voia să-i ducă pe captivi sus pe punte pentru corvoadă.

Când a intrat în cabină o mână puternică l-a prins de gât, aşa că nici nu a mai îndrăznit să mişte, dar nici să strige. Imediat după ce a fost prins, a fost aruncat la podea legat şi i s-a pus un căluş în gură.

George şi Petre au ieşit tiptil din închisoarea lor, ei neştiind de cele petrecute la bord.

Deodată au auzit un geamăt înăbuşit dintr-o cabină. Au deschis uşa cabinei şi la lumina slabă ce ardea în cabină, ei l-au văzut pe căpitan legat şi abia acum au văzut ce a făcut Bloom cu prietenii lui. De căpitan, care inconştient, nu s-au ocupat.

Lor le trebuiau arme, pentru aceasta s-au apucat să caute în cabină. Spre bucuria lor şi-au găsit toate lucrurile inclusiv armele lor care le-au fost luate, iar armele le erau încărcate. Acum cu armele gata de tragere s-au furişat sus pe punte.

Bloom care sta pe punte a văzut cum din depărtare i se făcea semnale luminoase. I-a făcut semn lui Mack spunându-i că acesta trebuie să fie Hansen.

El era. Acesta fără să bănuiască ceva, îşi manevra barca cu motor spre navă.

De sus i s-a aruncat o scară de frânghie. El se urcă la bord ducând cu el un sac.

Van Hansen când a văzut pistolul lui Bloom îndreptat spre el s-a îngrozit. Hansen lăsă să-i scape sacul şi, înainte ca Bloom să poată reacţiona, l-a izbit în piept, încât acesta a fost cât pe ce să cadă. Glonţul tras de Bloom nu l-a nimerit, iar Hansen aleargă pe punte căutându-şi un refugiu.

Acum şi el şi-a scos pistolul şi a început să tragă asupra urmăritorilor săi.

Unul din bandiţi a fost lovit de glonţul tras de Hansen acesta a căzut şi a rămas nemişcat.

George şi Petre au auzit focurile de pistol şi s-au ascuns după construcţiile de lemn de la pupă.

Ei ştiau că aici se va da o luptă pe viaţă şi pe moarte. L-au văzut pe Hansen dispărând în jos urmărit de Bloom, Mack şi de un matroz. Se auziră din nou focuri de pistol. Mack strigă şi s-a prăbuşit în jos pe scară. Turbat de furie Bloom aleargă mai departe.

El trăgea neîncetat în silueta care alerga. Dar lumina slabă şi furia de care era cuprins îi luau din precizie.

Van Hansen a fost rănit de mai multe ori, dar nu a dat importanţă acestui fapt. Ştia că are de a face cu un duşman de moarte. I-a venit un gând. Când a ajuns în cală el s-a

ascuns. Dar Bloom nu a îndrăznit să intre. Fiecare din ei aştepta o ocazie favorabilă ca să poată trage un foc decisiv.

Petre şi cu George s-au sfătuit încet.

Matrozul care a rămas la urmă a tresărit, văzând cum apar doi oameni în spatele lui. Era însă prea târziu. El s-a lăsat legat fără să opună nici cea mai mică rezistenţă.

Pe punte era linişte. Nimic nu se mai mişca. George s-a strecurat pe trepte în jos. A vrut să-şi aprindă pentru câteva secunde lumina dar s-a oprit. Se auzi o împuşcătură şi imediat a simţit fumul înţepător.

— Petre, repede, captivii strigă George.

Trebuiau să se grăbească pentru propria lor siguranţă, bănuind ce s-a întâmplat acolo.

Alergară repede după căpitanul care era legat şi-l duseră din cabină pe punte apoi l-au dus pe Wanter.

După puţin timp a apărut pe punte Bloom. Părea nebun şi urla ca şi cum s-ar afla în pericol de moarte. După el veneau cei doi maşinişti. Din interiorul navei ieşea un fum gros. Pupa era puternic luminată. Cala ardea cu flăcări mari, iar Bloom alerga pe punte disperat. Recunoscându-l pe căpitan, Bloom la lovit cu piciorul plin de furie. După care dădu de Wanter şi-l dezleagă.

— Prizonierii s-au eliberat strigă acesta. Sunt acolo la proră!

Bloom s-a repezit în direcţia arătată, strigând ca un nebun, orbeşte. George şi Petre s-au ascuns după nişte role de frânghie. Ei ştiau că va fi o luptă grea.

În momentul când le apăru Bloom în faţă, apăru din cealaltă parte van Hansen. Cei doi adversari s-au văzut simultan şi traseră unul asupra celuilalt aproape în acelaşi timp. Amândoi s-au prăbuşit. De data aceasta ambii ochiseră bine şi s-au ucis unul pe celălalt.

Focul se extindea tot mai mult. George şi Petre căutau o modalitate de a părăsi vasul.

Deodată Petre strigă:

— Un vas domnule George, un vas!

Da, o navă se apropia cu toată viteza de nava incendiată. Curând au recunoscut-o. Era o navă a poliţiei engleze.

Când George a văzut nava la lumina luni care apăruse a respirat uşurat, ca eliberat de un coşmar.

Un locotenent i-a arestat pe toţi supravieţuitorii, inclusiv pe George şi pe Petre; deoarece nu cunoşteau realitatea şi trebuia să-şi facă datoria.

Vasul nu se mai putea salva. Bloom şi van Hansen erau morţi, la fel şi Mack. Doar Wanter, hoţul perlelor a rămas în

viaţă din cei patru bandiţi. Sacul lui van Hansen a fost deasemenea dus la nava poliţiei. Acolo s-au aflat după cum s-a dovedit mai târziu perlele furate.

A doua zi toţi arestaţi au fost debarcaţi la Malacca.

George şi Petre au fost eliberaţi după ce căpitanul Dierk a apărut ca martor. Vasul contrabandiştilor s-a scufundat, iar celălalt urma să fie vânat în continuare.

Căpitanul Dierk nu mai ştia cum să le mulţumească. I-a rugat să vină cu el la Dinding, dar pentru aşa o vizită atât George cât şi Petre nu prea aveau poftă.

Aşa că s-au despărţit de bătrânul căpitan Dierk, care le tot strângea mâna asigurându-i că nu-i va uita niciodată pentru binele pe care i l-au făcut. Au fost nevoiţi să accepte o sumă importantă de bani, pentru a nu-l jigni pe bătrânul marinar.

Sfârşitul volumului: **OM PESTE BORD.**

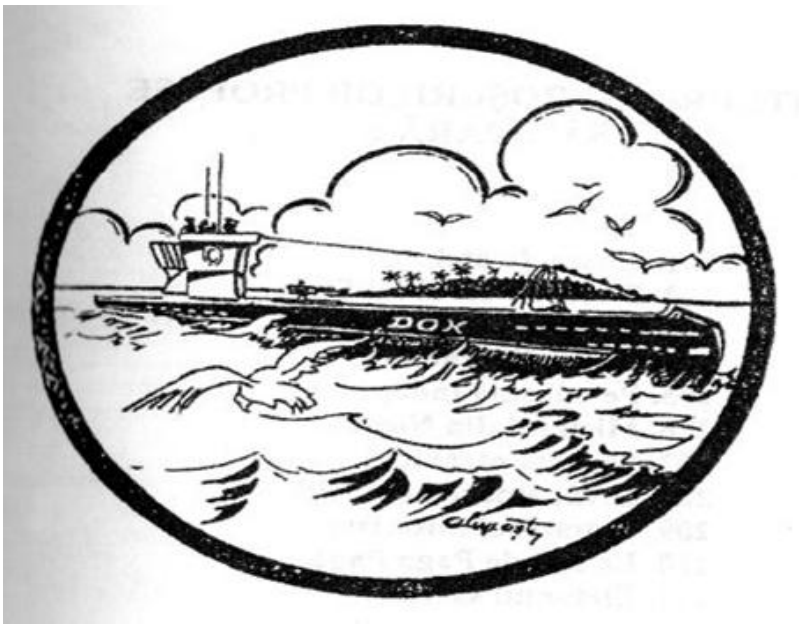

În numărul următor:

OMUL DIN PADANG.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro